

Personligt

170

Flitig så länge
krafterna räckte
Fridsam och nöjd har
Du levat Din tid
Somnat när allmakten
livslågan släckte
Ljust är Ditt minne
Vila i frid.

172

Varmt var Ditt hjärta
Och glatt Ditt sinne
Ljust och soligt
Lyser Ditt minne.

174

Allt av rosor som
Du skänkte,
allt av kärlek som
Du gav
allt det goda som
Du tänkte
jordas ej uti Din grav.

176

Ditt goda varma
hjärta har slagit
sitt sista slag
Nu vilar Du fri
från smärta
efter Din rastlösa
arbetsdag.

178

Du kämpat så tåligt
och länge
Ditt hjärta för alla
haft tid
Din hjälpande hand
har nu domnat
Vi önskar Dig vila i frid.

171

Så ärligt och troget
Du tjänat
för mödorna aldrig
Du svek
Din blick var så
öppen så trofast
Ditt hjärta det
kände ej svek.

173

Du gick så stilla
Din väg i livet
Så tyst och trogen
Din plikt Du gjort
Hav tack för allt
Du i kärlek givit
Ditt minne lever
Det går ej bort.

175

Två ögon som lyst
är slutna
Två flitiga händer lagt sig till ro
Så vilar det vackra förflutna
I minnenas helgade bo.

177

Hur ärligt och
troget Du kämpat
från mödorna
aldrig Du vek
Din blick var så
öppen och trofast
Ditt hjärta det kände
ej svek.

179

Ordlös möda,
tro och heder
växte på Din levnadsstig
Tacksamhetens
tankar breder
nu sitt täcke över Dig.

Personligt

180

Nu tomt det efter Dig
har blivit
Det känns som solens ljus
för oss gått ner
Ty ingen såsom Du
har kärlek givit
Din plats kan aldrig fyllas mer.

182

Den människa som ger
med fulla händer
sitt hjärtas guld,
sin godhets rikedom
För henne sig en evig låga tänder
som brinner klar i minnets helgedom.

181

Stilla godhet,
tro och heder
Lyste kring Din
vandringstig
Tacksamhetens
tankar breder
Nu sitt täcke
över Dig.

183

Stilla så stilla
gick solen ner
slutad är arbetsdagen
Hjälpande handen ej räcket mer
strålande ögat ej mer
mot oss ler
minnet det ljusa förbliver.